

[Erik Eriksen.]

der kan være Grund til at se nærmere paa dette og maaske ogsaa paa andet i et Udvalg.

Jeg maa beklage, at den højtærede socialdemokratiske Ordfører tager det paa den Maade, han gør. Det kan ikke være rimeligt at lægge dette op i et højt nationalt Plan, og det tror jeg ogsaa det ærede Medlem ved nærmere Eftertanke vil give mig Ret i. Jeg synes, det er lovlig flot, jeg kunde ogsaa sige mindre velovervejede, og jeg tror, at man i Erhvervskredse vil give mig Ret i, at Forholdet ikke er saa enkelt, som det her er stillet op. Jeg maa i hvert Fald sige, at jeg bedømmer ikke dansk Erhvervslivs Fremtidsmuligheder til at være saa gunstige, at man ganske roligt kan dekretere Fridage med fuld Løn. Jeg mener ikke, det er saa enkelt, og jeg beklager, at den højtærede Statsminister er faldet for Fristelsen til at komme med Forslaget i den Skikkelse, hvori det her foreligger. Jeg har paa et tidligere Stadium af denne Sag været til orienterende Møde hos Statsministeren, og bortset fra en enkelt Side blev der saa vidt mig bekendt ikke rejst Krav om, at der skulde gives fuld Løn paa denne Fridag. Det trænger i hvert Fald til en nærmere Motivering, og derfor er det vel rigtigt, at vi ser paa det i et Udvalg. Jeg kan ikke se, at Arbejderne mister noget paa den Konto, idet Store Bededag i Fremtiden henlægges til en Søndag; det er jo Forudsætningen for at gøre den 5. Maj til en Fridag.

Jeg maa maaske tilføje, at jeg synes, man skulde tage Skridtet fuldt ud og gøre den 5. Maj til en Helligdag. Saa vidt jeg ved, har ogsaa alle Biskopperne udtalt sig for dette og ogsaa for, at man saa flytter Store Bededag til Efteraaret eller helt afskaffer den.

Jeg kan, som sagt, tilslutte mig den Tanke, der har fundet Udtryk i Forslaget, men jeg henstiller, at man ændrer Forslaget paa det Punkt, jeg har omtalt.

Ole Bjørn Kraft: For vort Slægtled vil den 5. Maj altid staa i en forklaret Glans. Da aabnedes Fængsels Porte, da fik Kampen sin Løn, da rakte vi vor Haand tilbage og knyttede paa ny Forbindelsen med vor frie Fortid. Vi er derfor fuldt ud enige med den højtærede Regering og Statsminister i, at naar vi skal mindes, som vi vil det, de

store Begivenheder, som nu staa præget i Fædrelandets Historie, og samle dem paa een Dag, da er det den 5. Maj, som bør være den store, samlende nationale Mindedag. Vi er enige med Regeringen i de Synspunkter, som gøres gældende i Bemærkningerne med Hensyn til, hvorledes de andre Mærkedage, der har ristet sig i Sindet, skal højtideligholdes. Den 5. Maj maa være den, der samler det hele, Befrielsedagen, og lige saa naturligt maa det være for os, naar denne Dag er et Udtryk for det danske Folks store og brusende Glæde, at vi da ikke glemmer alle dem, der kæmpede, alle dem, der faldt, at vi ogsaa paa denne Mindedag, saa længe dette Slægtled lever og fremover, samler vore Tanker om dem, der led det store Tab, og som aldrig helt og fuldt vil være sammen med os andre i vor Glæde, fordi der er en eller anden dyb Hjertesorg, der vil smerte, saa længe de lever; derfor er det rigtigt, at vi vier den første Del af denne Dag til en Mindedag for dem, der faldt, til en Takkedag for dem for, hvad de ydede for os, thi om dem gælder det, at sjældent har saa mange haft saa meget at takke saa faa for. Derfor er vi helt og aldeles enige med Regeringen i den Tanke paa denne Maade at skabe en stor samlende national Mindedag den 5. Maj, og jeg er overbevist om, at om denne Tanke vil der ogsaa i dette høje Ting blive skabt fuldstændig Enighed. Men naar dette skal ske, og naar Mindet om de faldne skal præge Formiddagen, hvor kan vi da bedre takke de faldne end i vore Kirker ved Mindegudstjenester, og derfor bør denne Dag gøres til en Helligdag. Det vil jo ogsaa være rimeligt, da det er Meningen, og det er vi enige i, at den skal erstatte Store Bededag. Jeg tror, at den Løsning, som her er foreslaaet, er tilfredsstillende, men saa bør man ogsaa føre Sagen helt igennem og ikke alene gøre den til en national Mindedag med Mulighed for Gudstjenester, men gøre den til en Helligdag.

Der er allerede rejst Problemer her under Forhandlingerne, som vil nødvendiggøre et Udvalg, og jeg vil sige, at vi fra vor Side mener, at der i § 3 er en Række Problemer, som det vil være naturligt at drøfte i et Udvalg. Vi er ikke overbevist om, at de Bestemmelser, der her er foreslaaet, er helt rigtige. Vi kan ikke overskue Konsekvenserne af de Beslutninger, der træffes i den